

Jazzfestivalurin – ummæli av føroyska kvøldinum:

Svingandi swing

Seinastu leygarkvøld var lagt upp til stóra føroyska finalu á jazzfestivalini. Og fólk fingur sum heild tað, tey komu eftir: Swingandi tónleik, sum tó eisini svingaði í dygd

Stúgvad hús, gott lag á fólk, klíri í krókunum og tónleikur um alla lonina.

Jú, allar fyrirtreytir vóru fyri einum góðum finalukvøldi á einum jazzfesti, ið hevði verið sera væl vitjaður, og har serliga Cæcilie Nordby, Gleipnir og Bubbi Morthens lögdu eitt høgt musikalskt stæði.

Stóri spurningurin var nú, hvussu vordid var við føroyska pop- og rocktónleikinum.

Deiggi

Kom ov seint, so Lokum vóru longu lidnir og Deiggi just byrjaðir, tá eg sessaðist.

Fyrsta, tú legði til merkis var, at skiftandi ljósmyndir vóru við til at seta sín dam á ymisku lögini. Sum heild koyrði tað væl, og serliga Dennis vakti ans við síni sermerktu rødd. Hetta kom best fram í Uriah Heep lagnum, «Stealin». Kórsangurin var eisini frálíkur í hesum lagi. Og hóast teir eisini sungu kór á øðrum lögum, og hetta t.d. riggaði avbera væl í seinasta sang, so vóru onkur lög, sum kundu verið peppaði upp við enn meira kóri. Ti í Deiggi hava teir veruliga røddirnar at gera

kór við.

Hitt kopilagið, sum var «Tunnel of love», við Dire Straits, svingaði ikki eins væl og «Stealin», men tað hekk hóast alt saman.

Tekstirnir snúdu seg um tað, Fróði undan konsertini hevði sagt. Tað var eitt lag um nationalismu – góðar og ringar síður. Har vóru nógvar náttúrlýsingar, og nógvir

av sangnum tultu í sera góða jørð hjá áhoyrarunum – hóast tey ongantíð hava hoyrt teir fyrr.

Kompositionirnar høvdu eisini sín egna, føroyska dam. Eitt sindur moll-kendar, við góðari rúmd fyri melodilinjum. Sjálvur haldi eg, at stávilisni onkuntíð gjørdust ov nóg, og harvið órógvað rytmana í sanginum eitt

sindur. Eisini gjørdist fyllan ov nóg, tá bæði synthljóð, kassaguitar og el-rytmuguitar øll spældu tað sama.

Men Deiggi hava avgjørt funnið sína egna røk innan føroyskan tónleik. Teir hava ein sterkan identitet, teir hava síni egna lög, sum uttan iva vaksa, oftari tú hoyrir tey, og teir hava nakað upp á hjarta.

Jú, teir kunnu vera nøgdur.

Mark No Limit

Seinni um kvøldið komu so Mark No Limit á pallin.

Hesin bólkur hevur rættliga fingið vind í seglini, og tað er ikki av tilvild. Í Teituri Lassen hevur bólkurin ein super-sangara, sum veruliga dugir at skapa sær á ein positiv hätt tá hann syngur. Hetta manglar ofta í føroyskum tónleiki. So, frálíkt!

Tónleikastúlin hjá Mark No Limit er rættliga sermerktur. Akkordupphýgnaðurin í fleiri av lögnum er tann sami. Tey brúka serliga nóg 9'arar og 6'arar, sum kunnu ganga iðgjøgnum eitt heilt lag – kanska í form av leysum guitarstreingi. Hetta kann eisini vera fantastiska deiligt, men vandi er eisini fyri, at tað verður ov einsattad.

Ti er tað av týðningi hjá Mark No Limit at arbeiða meira við dynamikkunum. Her kundu tey gjørt meira við kórsanginum, og serliga lært seg at sungið í fullum drøni inn í mikrofónina, heldur enn at mutla. Óneyðugt smádn kann ikki brúkast til nakað sum helst. Haldi sjálvur, at Mark No Limit er sera lovandi bólkur, um tey halda á sum tey gera. Talentini eru har. Jóhan spælir fantastiska væl guitar, er deiliga melodíesur, og gevur sínum solo'um luft. Og rytmubólkurin koyrði sera væl til tó, sjálvst um bassljóðið ikki var serliga gott.

Moirae

Og so vóru bert Moirae eftir.

Tað var Kim Hansen sum byrjaði einsamallur við flyglíð. Sat sjálvur heilt afturi iðgjøgnum (kanska óseriøst, tá ummælast skal), og har hoyrdist tónleikurin alt ov illa. Um tað var tí ljóðmaðurin hevði ov spakuligt fra, ella tí at hálvfull fólk sussaðu alt upp í ein slokk, skal vera ósagt. Men tá tú veist, hvussu væl Kim bæði spælir og syngur, so var tað irritandi at sita aftast hesa lötuna.

Hjalti og Kaj spældu síðan eitt lag, sum Kaj hevur gjørt, og sum hann sjálvur sang. Hetta bar rættliga dam av 70'unum, og var kanska ikki eitt lag, sum drønar inn á ljóstalvuna fyrstu ferð hjá fólk, met, musikalskt var tað frálíkt. Og nú hoyrdist eisini betur.

Og so var tað Terji, ið sang, meðan allir spældu kassaguitar. Har sótu teir so allir «við heimsins enda» og

spældu, sum um sangurin ongantíð skuldi fáa ein enda. Men tað gjørdi hann, og so varð gjørt klárt til ta stóru SEV-rokingina.

«Mamma», rópti Terji, meðan Moirae lögdu út við eini seigari útgávu av gamla Føstufressalagnum. Sera frekt. Einasta minussið var kanska guitarsoloin hjá Hjalta, sum var alt ov tvassut í mun til mergjaðu melodilinjuna í sanginum. Ein sveimandi slide-solo hevði t.d. passað betur inn í heildina. Skal tú lova fyri, at guitarmeisterin Hjalti seinni spældi dundrandi frekar solo'ir, sum bert toftamaðurin kann gera tað, og har musikalska havið var meira passandi.

Moirae bordreiddi síðani við egnum kompositionum, har fleiri brot vóru instrumentala. Kanska ikki nakað sum hováði øllum. Men tú kundi ikki seta ein fingur á spælingina. Og eisini Terji var í essinum.

Moirae sluppu tó ikki undan at spæla. «Eg eri eitt nummar», sum er soleiðis umleið fjakutasta pop-lagið, tú kanst enda ein jazzfestival við.

Men sum ein ella annar deyður heimsspekingur segði:

Fólkið hevur altíð rætt.

las

**Myndir
frá jazz-
festi-
valini:
Áki Her-
mansen**

Gleipnir livdu upp til álitid

Konsertin í Klingruni við Gleipnir var ein tann sterkasta lötan á jazzfestivalini

Kanska er tað tí tú ert føroyingur...

Men Gleipnir vóru altho heilt fantastiskir í Klingruni friggjakvøldið. Og tá vóru teir enná óskiljandi viðhvørt. Jú, hetta friggjakvøldið vistu Gleipnir, at tær nytist ikki at skilja eitt tað einasta petti, fyri í fullum at njóta heila molivitti.

Jú, Gleipnir lögdu rætt og slætt hald á alla jazzfestivalina í somu löt, fyrstu tónarnir ljóðaðu – og sum teir vóru so vinarligir ikki at presentera...

Hetta var ein kompositión, har Jóhannes á Rógvu spældi stóran part av melodilinjuni á bassin, meðan Kaj Jóhannesen sang unison við. Flott, flott.

Í sama lagi hevði Magnus Jóhannesen eina synth-improvisation, ið seinni skuldi visa seg bert at vera ein av mongum frá hesum annars so røfesta klaverspælara.

Magnus imponeraði

Halda vit okkum til Magnus, so var hann ein av teimum, ið imponeraði mest. Serliga lag nummar fimm – sum Gleipnir vóru so beinasamir heldur ikki at navnkenna – ið var ein ballada, fall í góða jørð hjá undirritaða.

Kompositiónin hevði okkurt norðurlendskt, blátt og seigt yvir sær, samstundis sum amerikanski íblásturin allatíðina spøkti í baksyninum. Galdandi var fyri Magnus, at allar hansara soloir hingu ótrúliga væl saman, samstundis sum hann t.d. í lagi nummar fyra – heldur ongin navngjeving! – bordreiddi við synthljóðnum, ið mintu um tokulurar, og sum rættliga vaktu sansirnar. Sama kompositión bar dam av at vera free-jazzur – eitt slag av organiseraðum kaos. Undirritaði hevur ikki yvirlet at greina ella greiða nærri frá hesari kompositión. Men hóast egnu fávitsku, so dámdi

mær sera, sera væl hetta lag. Tað hekk í hvussu er saman. Og tað er jú rættliga flott, tá talan er um kaos.

Leivur hevði komponistur

Annars er tað guitaristurin, Leivur Thomsen, ið er høvðs-komponisturin í bólkinum. Tað, ið kanska kom mest óvart á við Leivur og hansara spæli, var, hvussu vátta guitarljóðið var hjá honum. Tað syrgiliga var to, at hann ikki hoyrdist nóg væl í ljóðmyndini. Serliga improvisationirnar høvdu hug at drukna í ljóðstreyminum. Men eitt nú í lag nummar tvey – heldur ongin navngjeving! – hevði hann eina deiliga delay-intro.

Harmonisk er Leivur so djúpur og væl utbygður, og stundum so abstraktur, at undirritaði sleit ikki kann fylgja við. Hansara harmoniska styrki hoyrdist eitt nú í lagnum, «Følv», ið hevði ein

gandakendan meditatískan dam yvir sær. Sera flott!

Kaj og Rógvi sameinda solo

Adrenn hesa friðsælu høvdu Kaj Jóhannesen á percussión, og Rógvi á Rógvu, trummur, fingið størstu

lógvabrestirnar, tá teir í kompositiónini, «Hann kom ov seint», eftir Jóhannes á Rógvu, høvdu eina sameinda solo.

Serliga Kaj Jóhannesen, ið næstan ikki sást aftur millum alt dingle-darrið, arbeiddi sum um hin grabeinti var

beint í hølunum. Eitt ótrúligt framfýsni, ið samþakkar sera væl við lættbeinta Rógva.

Jóhannes gav tarvinum tyngd

«Tú ert ein tarvur» var heitið á triðseinasta lagnum – eykalagið iroknað. Tarvurin tókisk kanska í so lættbeintur, í hvussu er inntil Jóhannes gav tarvinum tyngd við eini frekari bass-improvisation.

Og síðani kom lagið, «Teir innheitaðu hann», har Magnus hevði ein moog-intro, og Leivur eina feita improvisation.

Eftir var so bert eykalagið. Og tú kundi staðfesta, at Gleipnir ikki bara spældu væl: Tú ivast heldur onga löt, at teir við fullum hjarta ganga inn fyri tí teir gera.

So hóast eitt nú Cæcilie Nordbye hevði nakrar av heimsins bestu tónleikarum við sær mikukvøldið á sama festi, so var konsertin við Gleipnir friggjakvøldið ein líka stór uppliving fyri undirritaða.

las